

VIII.

Být účetní na mateřské, nebo prostě být účetní na volné noze, znamená být v praxi mezi mlýnskými koly. Opravdu je něco jiného být zaměstnaná jako účetní nebo pracovat externě.

Konkrétní příklad. Být zaměstnaná znamená pro zaměstnavatele přítěž, jste prostě podřízení a basta. Být externí účetní znamená pro podnikatele si vás hýčkat. Ale proč? Jsem pořád ten stejný člověk. Možná díky tomu, že dělám sama na sebe, jsem víc aktivní a iniciativní než řadový zaměstnanec tudíž i účetní. Na druhou stranu, co máme nasazeno v hlavě, co nás celé generace učil systém, to praktikujeme. V některých jiných státech už to tak neplatí.

A proč ta mlýnská kola? Jakýkoliv spor mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem probíhá podle mých zkušeností asi takto:

„Paní Kočendová, poradte mi, co mám dělat. Ta fakturantka mě už tak štve. Pořád mi do všeho mluví, nejsem si jistý, jestli správně vede pokladnu. Nevšimla jste si něčeho? Nemohl bych ji vyhodit?“

„No, to je těžké. Já s paní nemám problém v ničem. Pokud máte nějakou konkrétní výtku, tak ji musíte dát paní písemně, nebo poslat doporučeně domů. Až jich bude víc, tak ji můžete bez odstupného vyhodit. Nicméně se musí jednat opravdu o vážné prohřešky. Většinou si toto později ověřuje právní oddělení úřadu práce. Nebo *pokud závažně ohrozí své pracovní povinnosti, tak jí můžete dát výpověď*. Třeba kdyby pila na pracovišti nebo tak něco. Anebo jí dát výpověď a odstupné.“

„A kolik je to odstupné?“

„Dva plus tři měsíce. Dva měsíce bude ještě pracovat s výplatou a potom tříměsíční plat jako odstupné. Anebo pětíměsíční plat jako odstupné a může jít hned.“

„To nemyslíte vážně, to bych té *krávě* měl ještě platit?“

V tuto chvíli jsem šťastná, že jsem externí.

„Tak to prostě je.“

„A nenapadá vás, jak bychom to mohli udělat nějak jinak, aby dala sama výpověď?“

„To je těžké, já paní tolik neznám, ale většinou funguje psychologický nátlak ze strany zaměstnavatele, tudíž od vás.“

Je mi z toho hrozně. Chudák paní. Nejhorší na tom je, že jediným důvodem pro její vyhazov je, že si na její místo chce pan majitel zaměstnat milenku.

V podvečer mi zvoní mobil, číslo neznámé. Stejně tuším. Volá nešťastná zaměstnankyně. Je to paní před důchodem. Poctivě pracuje, ale holt jí někdy ujedou slova. Možná z pozice, že je starší než pan majitel, možná z pozice babky klevetilky. Víím já?

„Paní Kočendová, dobrý den, tady Bláhová. Nevím, jestli si mě pamatujete, ale já pracuji jako fakturantka ve skladu u pana Skolana.“

Samozřejmě, že pamatuji, copak mě mají všichni za sklerotika? Vždyť vám dělám každý měsíc výplaty, papírují kolem vás a podobně.

„Dobrý den, samozřejmě, že si na vás pamatuji.“

A už slyším slzavý vodopád.

„Víte, moc se omlouvám, že vás obtěžuji, ale já nevím, co mám dělat. Pan vedoucí si na mě nějak zasedl nebo co. Já jsem nic neudělala ani neukradla.“

„A co byste měla ukrást? Pan Skolan vám něco říkal nebo vytýkal?“

„Ne, ale pořád všechno kontroluje, vypadá to, že všechno dělám špatně.“

„Ale to určitě neděláte, alespoň mně nic neříkal.“

A na kontrolu má přece nárok. Co myslíte?“

„To jo, ale já si myslím, že mě chce vyhodit.“

„Proč by vás měl vyhazovat? Samozřejmě právo dát vám výpověď má, ale s odstupným. Jinak o ničem nevím. Možná si prostudujte zákoník práce, ať víte, na co máte nárok a jinak nemám víc, co vám poradit.“

Mrzí mě to. Je opravdu nepříjemné vědět, co si myslí obě strany. Obě strany chtějí poradit. Jenomže já ze svého postu můžu nejvíc poradit, třeba i na hraně zákona, právě panu majiteli. Ten mě platí. A platí dobře. Zaměstnankyni můžu bohužel poradit pouze obecně, jinak by šéf stejně hned věděl, odkud vítr vane. O to nestojím. I kdyby mi paní svatosvatě slíbila, že mu nic neřekne, že bude bojovat pouze sama za sebe, z praxe bohužel vím, že by mě dřív nebo později použila jako svoji zbraň. Nevyčítala bych jí to, je to nelítostný boj, ale já jsem v tomto sporu uprostřed, jde tedy i o mě.

„Proč si ho mám studovat a kde ho koupím a kolik toho musím číst?“

Aha, tak a mám to. Chtěla jsem být nápomocná a zároveň obecná.

„Tak to tak neberte. Já jsem tím myslela, že jestli si nejste něčím jistá, tak abyste věděla, na co máte nárok. To je vše.“

„Mně i manžel říkal, že je to nějaké divné. Že jim to na stavbě taky tak dělal šéf a potom některé vyhodil. A nedal jim nic.“

„Ale tak to asi museli něco provést, jinak mají vždy nárok na odstupné, pokud nejsou ve zkušební době nebo tak.“

„Ne, prostě je vyhodil a mě taky vyhodí před důchodem jenom tak.“

Na toto nemám nervy. Buď si paní absolutně nevěří nebo něco provedla nebo je opravdu tak jednoduchá, že to přivedlo do varu i pana Skolana.

Druhý den mi volá pan Skolan a ptá se mě, jestli mi náhodou nevolala paní Bláhová. Nejsem zvyklá zbytečně lhát, takže přiznávám.

A dostává se mi pochvaly.

„Vy jste úžasná, jak jste to dokázala?“

„Co jsem dokázala?“

„No, ona dnes dala výpověď. Normálně sama. Paní Kočendová, vy jste úplné zlatíčko!“

No to mě podrž.

„Aha, ale já jsem jí nic takového neradila. To už je teď stejně jedno. Tak mi tu její výpověď nějak doručte, ať jí můžu odhlásit na sociálce a zdravotní pojišťovně“

a tak dále.“

„Jasně, odpoledne se u vás stavím. Nachystáte mi prosím vás zrovna pracovní smlouvu a přihlášky pro Simonku?“

„Jojo, pošlete mi prosím mailem její iniciály, adresu, rodné číslo, pojišťovnu, stav a prostě všechno jako vždycky.“

Její míry a kvality si můžete nechat pro sebe. Do mzdového listu je určitě zaznamenávat nebudu. Stejně mi to nejde z hlavy, co se v té paní Bláhové hnulo, že tak utekla z boje. Paní Bláhová mi za chvíli volá. Prý jestli to už vím. A že je ráda, že jsem jí poradila a že moc děkuje a jestli mi může přinést za pomoc čokoládu.

S jedem? Tak této informaci rozumí můj mozek.

Realita je jiná. S mandličkami a s díky. *No comment!*

Dalším takovým mlýnským kolem jsem mezi státními úředníky a svým zaměstnavatelem. Zaměstnavatel/ podnikatel má velmi často tendenci stát krátit na daních a vymýšlet všelijaké náklady, jen aby se vyhnul daním. Pokud to má logiku, nemám nic proti.

Na druhé straně stojí úředníci a jejich posláním sankcionovat každou maličkost. Čím víc prohřešků odhalí, tím lepší pozici ve svém úřadu mají. Chápu.

A já jsem mezi nimi.

Podnikatelům několikrát do měsíce vysvětluji stále dokola, které náklady lze uplatnit z daní a které ne. Nejednou se na mě vztekají, že to nedává smysl, že co říkám, je kravina. Kravina to je, bohužel ale opřená v zákoně. Já nic, já svatá. Přesto si to odskáču a mu *sím dál a dál hájit zákony, vysvětlovat různé výklady zákonů*, studovat, odvolávat se, ospravedlňovat se.

Přesto ale často dokážu poradit fintu za hranou zákona, protože vím, že ji dokážeme ustát a vyargumentovat. Za to sklízím velkou pochvalu a důvěru. Na druhou stranu mě tato práce čeká ještě jednou na úřadech, kde musím tento krok velice pečlivě vysvětlovat, aby prošel.

Proto jsou úředníci na druhé straně mého mlýnského kola. Podnikatelé s nimi absolutně nekomunikují.

Zplnomocňují mě. Úředníkům se pro změnu zdám jako pěšák, tak proč se mnou něco řešit. Většinou to ovšem vyřešíme. Jsem na ně milá, žadoním o pozornost a vyslechnutí.

„To víte, není to lehké být účetní v takové firmě,“ často jim vysvětluji.

„A ještě ke všemu, představte si, já jsem zrovna taková, která nedovolí, aby bylo něco dáno do nákladů, když je to za hranou zákona. Kdybyste, milá paní úřednice, milý pane úředníku, věděli, kolik mě tento postoj stojí námahy. Vždyť to určitě znáte, že si o vás všichni myslí, že jste úplně blbí! Vždyť je to potupné! A já vás vždycky ospravedlňuji, že jste lidé jako oni. Ale co vám budu vysvětlovat, vždyť to znáte.“

A mám je na své straně!

Vyhrávám. Náklady máme uznané, úředník je polichocen, já odcházím z boje s hlavou vzhůru.

A kdyby ne, mám pojistku, která moji blbost zamázne

a opět jsou všichni *happy*. Ach jo.

IX.

Taky to znáte, tu hnusnou mršku migrénu? Pracujete a najednou je to nějaké divné, nevidíte na půlku oka, nevidíte poslední písmenka slov, nevidíte malíček na ruce, bolí vás hlava, je vám divně. Celé to napůl vidění u mě trvalo půl hodiny a pak ještě celý den bolest hlavy. Někdy i déle. A děje se to hlavně tehdy, když toho mám nejvíc. Třešinkou na dortu ještě může být nemoc Kíti, její permanentně nemocná zánětlivá ouška, a nachlazení Terči. A úplnou lahůdkou je třeba doporučení paní doktorky, aby dcera zůstala tři měsíce doma. V době, kdy je období daňových přiznání.

A tak se to všechno kumuluje, práce, stres, nemocné děti, domácnost, migrény, nadváha, rodinné problémy...

Na začátku jsem si přála chytit zlatou rybku, rybku snů. Ale co když ji chytat nepotřebuji a jen potřebuji stopnout svůj život a podívat se na něj z perspektivy? Co vyzařuji? Jaké mám vyhlídky? A jak vůbec vypadá můj život, jaký příběh vyprávím?

Bohužel musím konstatovat, že vyzařuji stres, nervozitu, workoholismus. Pokud si svými myšlenkami tvořím svůj život, pak můj život zákonitě nemůže být úspěšný. Vždyť já nemám čas se ani zastavit, natož tak chytat zlatou rybku. Makám, abych získala peníze, za peníze koupila hmotné statky, mezitím mi proklouzává mezi prsty rodina, dcery rostou, manžel stárne a i mé zdraví se bouří. Potřebuji nějakou vážnou nemoc, abych se zastavila?